

Astăzi pierim...

Leon S.

Se ridică steaguri albe la orizontul înroșit
De ultimul apus al ultimului nostru veac.
Se predau toate săruturile neasumate, toate șoptele nearticulate, toate privirile de rămas-bun care
nu s-au întâlnit.
Ele vor scăpa, noi nu.

Mai știi ultimele raze de soare care obișnuiau să-ți aducă mângâierea după ce ți-au ars toată ziua
obrajii? Acum se sting pe rând, supuse în fața timpului ce va urma.

Mai știi picăturile amărui-sărate de mare ce rămâneau pe trupul tău mult după ce ieșeau din apă?
Pământul le înghite acum însetat pe toate.

Dar nisipul care rămânea mereu între degetele tale de la picioare? Acum e împrăștiat fără milă de
vânt... Același vânt care îți umfla părul cu gingășie și care ne-a amăgit atâta timp cu iluzia
libertății...

Continuă să privești, e tot ce lăsăm în urmă.

Cine ar fi crezut că râsul acela care mi-a explicat cum e în Paradis ne va omorî acum pe amândoi?
Cine s-ar fi gândit că în cenușa a două cuvinte ar mai fi fost o șansă să renaștem?
Și cine-ar fi fost dispus să le rostească?

Lacrimile noastre au întârziat prea mult.
Sunt în zadar acum.
Nici ultima atingere a mâinilor noastre averse de dragoste n-ar mai avea sens.
Dar măcar pe asta să ne-o permitem, măcar în solitudine să fim legați.

Un fum subțire continuă să se înalțe disperat către oglinda care nu mai poate fi numită cer
Dar știm amândoi că jertfa adusă Iubirii a fost de mult respinsă...